

Arrest

**nr. 331 558 van 25 augustus 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 11 april 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 december 2024 wordt verzoekende partij staande gehouden omwille van feiten die gekwalificeerd worden als handel in verdovende middelen. Op dezelfde dag wordt eveneens een administratief verslag wegens illegaal verblijf opgesteld.

Op 29 december 2024 wordt verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst omwille van de vermeende handel in verdovende middelen.

Op 11 april 2025 wordt verzoekende partij vervolgens voor deze feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met uitstel gedurende vijf jaar. Deze veroordeling wordt uitgesproken door de correctionele rechtbank bij de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen.

1.2 Op 11 april 2025 wordt er besloten aan verzoekende partij een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Uit het administratief dossier blijkt niet dat er een beroep ingesteld werd tegen deze beslissing.

Op dezelfde dag wordt eveneens besloten haar een inreisverbod (bijlage 13sexies) af te leveren.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer:

Naam: S. (...)

Voornaam: Z. (...)

Geboortedatum: (...).1997

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11.04.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Op 11.04.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf met uitstel voor 5 jaar door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. De veroordeling is nog niet definitief. Op 28 december 2024 bemerkt de politie een persoon op een fiets die aan een hoog tempo rijdt en veel aandacht heeft voor de omgeving. Omdat de plaats eveneens gekend is als afspreekplaats voor de verkoop van verdovende middelen wordt de fietser onder kortstondig toezicht geplaatst.

Even later houdt de fietser halt aan een woning waar hij even binnen en buiten gaat. De bewoner van dit pand, D. (...), verklaart zonet 4 paxons cocaïne gekocht te hebben van deze fietser.

De fietser, later geïdentificeerd als in verdenking gestelde, wordt ook staande gehouden. Hij is in het bezit van 3 paxons cocaïne, twee gsm-toestellen en een bedrag van 290 euro. De paxons zijn identiek verpakt als deze, aangetroffen bij D. (...).

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakte en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Antwerpen op

03.01.2025. Betrokkene liet echter tot op heden na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Betrokkene ontvangt bezoek van zijn partner en een vriend in de gevangenis.

Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn mogelijke partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene.

Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt evenmin aangenomen.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11"

1.3 Verzoekende partij legt op 24 april 2025 een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 24 april 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 5 mei 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij een synthesesmemorie wenst neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 18 juli 2025.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partij voert een enig middel aan waarin zij de schending opwerpt van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Unie (verder: het Handvest), van de artikelen 62 en 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Deze argumentering wordt als volgt uiteengezet:

“2.1. SYNTHESE VAN DE MIDDELEN

2.2.1. SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN HET HOORRECHT – ART. 41 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE UNIE

4.

In haar nota tracht verwerende partij tevergeefs aan te tonen dat verzoeker naar behoren zou zijn gehoord.

5.

Zoals uiteengezet in het oorspronkelijke verzoekschrift waarborgt het recht om te worden gehoord dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10 P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10 P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

7.

In casu dient de vraag zich aan of verzoeker naar behoren in staat is gesteld zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken. (cfr. de hoger aangehaalde rechtspraak)

Verwerende partij betoogt in de bestreden beslissing uitsluitend dat verzoeker een “ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht” zou hebben getekend.

Ondergetekende raadsman van verzoeker mocht inmiddels kopie van het administratief dossier ontvangen, doch dient daarbij vast te stellen dat:

- *het ontvangstbewijs enkel in het Frans en Nederlands is opgesteld (hoewel bovenaan “Anglais”) wordt vermeld, dit zijn talen welke verzoeker niet spreekt/ begrijpt. Verwerende partij bevestigt in haar nota dat het ontvangstbewijs enkel in de Franse taal werd opgesteld, en betwist niet dat verzoeker deze taal niet machtig is.*

- *het dossier zelfs geen kopie bevat van het vermeende formulier hoorrecht. Verwerende partij betoogt in de nota dat dit formulier zich niet in het administratief dossier bevindt om reden dat verzoeker dit niet zou hebben teruggegeven. Niets weerhoudt verwerende partij er evenwel van om een kopie van het (blanco) formulier over te maken/ te voegen aan het dossier, dat zou zijn overhandigd aan verzoeker zodat door uw Raad kan worden nagegaan of het voor verzoeker mogelijk was om dit zonder (taalkundige) bijstand in te vullen;*

Aldus dient te worden vastgesteld

- *dat enkel een ontvangstbewijs voorligt, in een taal welke verzoeker niet begrijpt, en dat verzoeker derhalve niet wist/ begreep wat hij ondertekende, doch enkel heeft getekend om reden dat de penitentiair assistent hem zulks heeft opgedragen door pen te geven en aan te duiden waar hij diende te tekenen;*

- *dat het – op heden – onduidelijk is of/ welk formulier nu aan verzoeker zou zijn meegedeeld, en of hem terdege werd meegedeeld dat (en hoe) hij dit diende in te vullen en aan wie hij het formulier vervolgens diende te overhandigen, en binnen welke termijn?*

- *dat het gebruikelijke formulier (in de hypothese dat dit formulier zou zijn meegedeeld, waaromtrent het grootste voorbehoud) enkel in de Nederlandse/ Franse/ Engelse taal is opgesteld, en dat er niet de minste taalkundige bijstand werd voorzien, zodat verzoeker niet in de mogelijkheid was de tekst in het formulier te begrijpen of de vragen te beantwoorden;*

- dat in zoverre verzoeker beroep zou kunnen doen op taalkundige bijstand (= volstreekte hypothese!) voor het invullen van de lijst, dit hem op geen enkel ogenblik werd meegedeeld;

In de nota betoogt verzoeker dat de vragenlijst in het Engels werd opgesteld en “dat verzoeker de ontvangen vragenlijst aldus wel degelijk ontvangen heeft in een taal die hij machtig was” (sic). Het is evenwel volstrekt onduidelijk waarop verwerende partij zich steunt om te stellen dat verzoeker de Engelse taal zou machtig zijn en de vermeende vragenlijst zelfstandig zou hebben kunnen invullen. Verzoeker beheerst de Engelse taal niet en er is geen enkele indicatie in het dossier waaruit zou blijken dat zulks wel het geval zou geweest zijn.

In casu blijkt m.a.w. uit helemaal niets dat verzoeker naar behoren in staat werd gesteld zijn standpunt m.b.t. het voorgenomen inreisverbod kenbaar te maken. De specifieke omstandigheden indiceren in tegendeel dat verzoeker niet ter dege in staat werd gesteld zijn opmerkingen kenbaar te maken:

- er ligt enkel een “ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht” voor in een taal welke verzoeker niet begrijpt;
- het is volstrekt onduidelijk door wie/ op welke wijze een formulier hoorrecht zou zijn meegedeeld aan verzoeker, en of verzoeker – in een taal dewelke hij begrijpt- werd ter kennis gebracht dat hij verondersteld wordt dit formulier tegen een welbepaalde datum in te vullen, en of hij recht had op taalkundige bijstand;
- het is volstrekt onduidelijk op welke wijze en in welke omstandigheden verzoeker gevraagd werd een (eventueel) formulier in te vullen. Zoals gezegd, kende verzoeker op het ogenblik van de betekening van het “ontvangstbewijs” een penitentiaal regime zodat hij bijv. geen documenten kon meenemen naar de kamer en het is onduidelijk of/ op welke wijze/ in welke omstandigheden verzoeker verondersteld werd/ in de mogelijkheid gesteld werd enig formulier in te vullen;
- het blijkt niet dat op enig moment enige taalkundige bijstand voorzien werd voorzien voor het invullen van een (eventueel) formulier hoorrecht, terwijl verzoeker afkomstig is uit Albanië en zich enkel naar behoren kan uitdrukken in de Albanese taal, en niet in de Engelse taal, zoals verwerende partij zomaar (ten onrechte) meent te kunnen stellen, zonder enige grondslag of indicatie;
- in zoverre er een recht zou zijn op taalkundige bijstand (= hypothese), blijkt evenmin dat dat verzoeker hiervan in kennis werd gesteld in een taal dewelke hij begrijpt;

Een zulke werkwijze, waarbij verwerende partij (i) zich ertoe beperkt een “ontvangstbewijs” (in de Franse taal) en/ of formulier (?) (vermeendelijke dan weer in de Engelse taal) te doen afgeven aan een gedetineerde, (ii) in een taal dewelke de vreemdeling niet begrijpt en zonder enige taalkundige bijstand, (iii) terwijl de vreemdeling zich nota bene in detentie bevindt waarbij het volstrekt onduidelijk en onzeker of aan verzoeker de noodzakelijke praktische én taalkundige faciliteiten werden ter beschikking gesteld om enig formulier in een voor hem vreemde taal in te vullen, is geenszins in overeenstemming te brengen met het recht van de vreemdeling om te worden gehoord en met zijn recht om zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken alvorens een besluit wordt genomen dat zijn rechtspositie op nadelige wijze kan beïnvloeden.

De eerbiediging van het hoorrecht laat zich niet herleiden tot de loutere formaliteit van het laten betekenen van een ontvangstbewijs in een taal dewelke de vreemdeling nota bene niet eens begrijpt...

Indien verzoeker naar behoren was gehoord, had hij zijn standpunt kunnen kenbaar maken en had hij zijn relatie met zijn EU- partner op Belgisch grondgebied naar behoren kunnen toelichten en documenteren:

- hij had het relatieverloop kunnen toelichten;
- hij had kunnen toelichten dat hij voor zijn detentie feitelijk samenleefde met haar, dat hij ongestoord bezoek kreeg van haar in de gevangenis, en dat hij ook na detentie opnieuw met haar samenleefde, en hij had de beschikking van de raadkamer kunnen toevoegen waaruit blijkt dat de hechtenis onder elektronisch toezicht werd uitgevoerd op het adres van zijn vriendin;
- hij had kunnen verduidelijken dat een aanvraag gezinshereniging met zijn feitelijke partner zou worden ingediend o.g.v. art. 47/ 1 Vreemdelingenwet, aangezien hij immers reeds meer dan 1,5 jaar met haar in relatie verkeert;
- hij had kunnen toelichten, anders dan dat verwerende partij voorhoudt, dat het voor zijn partner onmogelijk is om naar Albanië te verhuizen aangezien zij alhier tewerkgesteld is en niet over enig verblijfsrecht beschikt in Albanië;

Zoals hoger werd uiteengezet werd, werd verzoeker niet in staat gesteld voormelde overwegingen ter dege kenbaar te maken alvorens de beslissing werd genomen.

Een (manifeste) schending van het algemeen beginsel van het hoorrecht dient aldus te worden aangenomen

2.2.2. SCHENDING VAN ART. 74/ 11 § 1 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 (= HIerna AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) IUO. DE SCHENDING VAN HET HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN HET REDELIJKHSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE

MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IVO. SCHENDING VAN ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRACHT VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (HIERNA: EVRM)

8.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Essentieel is dat verwerende partij daarbij rekening houdt met alle gekende omstandigheden én uitsluitend met juiste feitelijke gegevens.

9.

In casu steunt verwerende partij zich o.a. op volgende dragende overwegingen om een inreisverbod voor de maximumduur van 3 jaar op te leggen aan verzoeker:

- *dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde (opnieuw) te schaden;*
- *dat verzoeker geen gemeenschappelijke huishouding zou voeren;*

Geen van beide overwegingen kan worden aangenomen:

- *verzoeker woont wel degelijk samen met zijn partner, mevr. PIRVU, hetgeen blijkt uit (i) de communicatie welke zij voeren (zie selectie whatsapp-verkeer in de stukken) en (ii) de beschikking van de raadkamer waaruit blijkt dat de hechtenis onder elektronisch toezicht werd uitgevoerd op het adres bij zijn partner in de Jezusstraat 32 te Antwerpen;*
- *verzoeker werd veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf met uitstel en dat hij eenmalig werd veroordeeld; uit de loutere en eenmalige veroordeling kan niet zondermeer een risico op recidive (en gevaar voor de openbare orde) worden afgeleid, a fortiori wanneer de gevangenisstraf met uitstel werd uitgesproken, en dat het uitstel er net toe strekt het risico op recidive te beperken;*

10.

Uit voorgaande blijkt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle relevante feitelijke gegevens in het dossier, minstens dat zij deze op onjuiste of onvolledige wijze weergeeft en betreft in haar motivering van de bestreden beslissing.

Een schending van art. 74/ 11 Vreemdelingenwet iuo. de motiveringsplicht iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel dient aldus te worden aangenomen.

11.

In de nota formuleert verwerende partij geen verweer of dienstige opmerking m.b.t. het door verzoeker ontwikkelde tweede middel."

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid wordt hierdoor verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3 Vermits verzoekende partij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, dient de bestreden beslissing ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht beoordeeld te worden.

3.4 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7 De bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod (bijlage 13sexies), is gebaseerd op artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt voorop dat:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)”*

Uit het voorafgaande bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoekende partij werd afgeleverd, blijkt inderdaad dat er geen termijn toegekend werd om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

3.8 Verwerende partij is reeds overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich "kan" onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel "de mogelijkheid" om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

3.9 Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, heeft verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

Deze discretionaire bevoegdheid is beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Aldus blijkt dat aan verzoekende partij de maximumtermijn werd opgelegd. In de bestreden beslissing wordt de termijn van het inreisverbod verantwoord door erop te wijzen dat gelet op de ernst van de feiten ervan uitgegaan kan worden dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Zij heeft er immers niet over getwijfeld deze openbare orde te schaden door zich in te laten met feiten van handel in verdovende middelen en gelet op de elementen in het dossier,

het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde wordt er geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Er blijkt aldus dat de verweerder de duur van het inreisverbod *in casu* heeft gemoduleerd naar de situatie van verzoekende partij en de maximumtermijn heeft opgelegd. Verzoekende partij maakt een mogelijke schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk.

3.10 Verzoekende partij is van mening dat zij onvoldoende naar behoren gehoord werd alvorens de bestreden beslissing genomen werd. Zij is van mening dat zij had kunnen aanvoeren dat zij al een ruime periode een relatie heeft met haar in België wonende partner, dat er sprake geweest zou zijn van een feitelijke samenwoning alvorens haar aanhouding en dat er een voornemen geweest zou zijn om een aanvraag gezinshereniging aan te vragen. Daarnaast zou haar partner niet naar Albanië kunnen verhuizen.

In dit kader beroept zij zich op het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht en artikel 41 van het Handvest.

Artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

“Recht op behoorlijk bestuur:

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”

In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

3.11 Het recht om te worden gehoord waarborgt verder evenwel dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Zelfs indien zou worden vastgesteld dat verzoekende partij niet deugdelijk zou zijn gehoord, kan luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, in casu een verwijderingsmaatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het

geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de minister eventueel hadden kunnen doen afzien van de afgifte van de voorliggende beslissing (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.12 De Raad merkt vooreerst op dat verzoekende partij reeds op 28 december 2024 gehoord werd door de diensten van de Politie van Antwerpen. Verzoekende partij werd in eerste instantie staande gehouden wegens vermeende handel in verdovende middelen, maar te zelfder gelegenheid werd ook haar illegaal verblijf vastgesteld.

Tijdens dit gehoor geeft verzoekende partij concreet antwoord op allerhande vragen waarbij zij inderdaad aangeeft enkel in België te zijn om vrienden te bezoeken, geen gezondheidsproblemen te hebben, nog familie te hebben in haar thuisland en “*een lief*” te hebben in België. Dit laatste echter eerder gratis zonder ook maar enige precisering qua naam, adres of relatieduur. Dit gehoor vond bijgevolg in ieder geval duidelijk voor het nemen van de bestreden beslissing plaats.

3.13 Op 3 januari 2025 wordt aan verzoekende partij vervolgens een formulier bezorgd in het kader van haar hoorrecht. Hiervan wordt door verzoekende partij een ontvangstbewijs afgetekend. Dit tweetalig document wordt in het Franstalige gedeelte afgetekend en gedateerd door zowel verzoekende partij als de bevoegde ambtenaar. Verzoekende partij heeft niet aangegeven niet te begrijpen wat er haar afgeleverd werd of al evenmin heeft zij geweigerd het document te ondertekenen voor ontvangst.

Uit de verschillende opsluitingsfiches die aanwezig zijn in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij als taal het Engels heeft aangegeven of dat er ook minstens in deze taal met haar gecommuniceerd kan worden. Een totaal gebrek aan talenkennis wordt niet bewezen en verzoekende partij heeft zich op geen enkel moment enige moeite getroost om, indien zij desgevallend één en ander niet zou begrijpen, bijstand te trachten zoeken alhoewel zij er toch vanuit mocht gaan dat dergelijke officiële vragen naar informatie een ernstige weerslag kunnen hebben op haar situatie. Bovendien blijkt nergens uit dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om concreet te antwoorden op dergelijke concrete vragen wat zij in het verleden net wel deed.

3.14 Verzoekende partij merkt een aantal feitelijke elementen op ten aanzien van dit hoorrecht waarbij zij onder meer opwerpt dat documenten na ondertekening niet bij de betrokkene blijven, maar wel terug meegenomen worden.

Dit komt er op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval de een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

3.15 Er kan niet ernstig betwist worden dat verzoekende partij inderdaad in kennis gesteld werd van een formulier in het kader van haar hoorrecht. Dit formulier werd evenmin terug bezorgd aan verwerende partij. Nergens blijkt uit dat verzoekende partij te dezer gelegenheid heeft gemeld dat zij niet begrijpt wat dit formulier inhoudt. Evenmin heeft zij geweigerd het formulier in ontvangst te nemen of heeft zij gevraagd om verdere bijstand. Daarbij mag het ook niet uit het oog verloren worden dat verzoekende partij zich in hechtenis bevond, er van op de hoogte was dat zij in illegaal verblijf in België was en dan ook redelijkerwijze kon aannemen dat dergelijke handelingen onder meer betrekking hadden op een (mogelijk) weerslag op haar verblijf in België.

Aldus liet zij op eigen initiatief na de verwerende partij in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen haar de gelegenheid werd gegeven om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Zij kan niet ontkennen dat zij de gelegenheid heeft gehad haar standpunt daadwerkelijk kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden weerhouden om een voor haar negatief besluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828). Verwerende partij is er niet toe gehouden te informeren of aan te dringen bij verzoekende partij naar het voornemen om dit formulier in te vullen of het daadwerkelijk vervolledigen ervan. De verantwoordelijkheid voor het overmaken van eventueel doorslaggevende elementen ligt bij verzoekende partij zelf.

3.16 Daarenboven verwijst de Raad opnieuw naar het feit dat verzoekende partij op 28 december 2024 wel degelijk gehoord werd en dat met deze elementen rekening gehouden werd bij het nemen van de bestreden beslissing. Er werd zelfs nagegaan wie verzoekende partij in de gevangenis bezoekt en ook met dit element

werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De elementen die verzoekende partij opwerpt in haar verzoekschrift doen hier geen afbreuk aan en bovendien werd er eigenlijk met deze elementen al rekening gehouden.

Er blijkt dan ook nergens uit dat er elementen voorhanden zijn die er toe hadden kunnen leiden dat er alsnog tot een andere beslissing gekomen zou kunnen zijn.

Uit niets blijkt dan ook, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, dat verwerende partij het hoorrecht zou hebben herleid tot een loutere formaliteit en al evenmin kan verzoekende partij hiermee haar eigen verantwoordelijkheid op verwerende partij afwimpelen.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

3.17 Verzoekende partij verwijst nog naar een mogelijke schending van de bescherming volgend uit artikel 8 van EVRM. Ten overvloede merkt de Raad op dat dit artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en als volgt luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoekende partij beschikte en beschikt niet over een geldig verblijfsrecht in België. *In casu* betreft het dan ook een die gelijkgesteld dient te worden met een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Daarbij komt het ook aan verzoekende partij om te bewijzen dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven. In de synthesesemorie wordt aangegeven dat verzoekende partij en haar partner wel degelijk zouden samenwonen en uit dezelfde synthesesemorie zou moeten blijken dat de beiden

reeds meer dan anderhalf jaar zouden samenwonen. Hoe dan ook, de Raad kan enkel vaststellen dat verzoekende op 28 december 2024 enkel erg algemeen opmerkt “*een lief*” te hebben in België maar dat geen enkele verdere precisering volgt. Over een samenwoning en dergelijke wordt met geen woord gerept. Het beweerde voornemen om een aanvraag tot gezinshereniging te doen, kan al evenmin leiden tot een argument dat het nemen van de voorliggende bestreden beslissing zou verhinderen. Bovendien blijft dit bij een loutere bewering waarvan niet eens een begin van bewijs voorligt.

De bestreden beslissing beoordeelt dit element inderdaad als:

“Betrokkene ontvangt bezoek van zijn partner en een vriend in de gevangenis.

Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn mogelijke partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene.”

3.18 Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Daarbij wijst de Raad op de veroordeling van verzoekende partij.

3.19 Verzoekende partij merkt op dat zij slechts éénmaal veroordeeld werd. Hieruit zou dan ook niet zonder meer een risico op recidive en gevaar voor de openbare orde mogen worden afgeleid.

Hoewel verzoekende partij in beginsel kan gevolgd worden dat het oplopen van één veroordeling niet wil zeggen dat zij een actueel, ernstig en werkelijk gevaar is voor de openbare orde, stelt de Raad vast, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij *in casu*, op grond van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven waarbij onder meer gewezen wordt op de ernst en de maatschappelijke impact van de feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd, onterecht geoordeeld heeft dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid te vormen. Verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij een onvoldoende individueel onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden van de verzoekende partij, minstens toont zij niet aan met welke omstandigheden haar bekend, verwerende partij ten onrechte nagelaten heeft rekening te houden bij het beoordelen van de ernstige bedreiging van de openbare orde en het nemen van de bestreden beslissing.

3.20 Een schending van de door verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng augustus tweeduizend vijftieng door:

A. DE WILDE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

A. DE WILDE